

ἀπὸ μηδενός τι βλάπτων·
 σὺ δὲ τίμιος βροτοῖσιν,
 θέρεος γλυκὺς προφήτης·
 φιλέουσι μὲν σε Μοῦσαι,
 φιλείει δὲ Φοῖβος αὐτὸς
 λιγυρὴν δ' ἔδωκεν οἴμην·
 τὸ δὲ γῆρας οὐ σε τείρει,
 σοφὴ, γηγενής, φίλυμνε,
 ἀπαθής, ἀναμιόσαρκε·
 σχεδὸν εἰ θεοῖς ὅμοιος.

Καὶ ἐν τοῖς Αἰσωπέοις δὲ μύθοις φέρονται πολλοὶ μῦθοι ἐνέχοντες τέττιγα μετ' ἄλλων ζώων, οἷς ἅπανιν ὁ τέττιξ διακρίνεται ὡς εὐφρατατον καὶ ἡσυρότατον ζῶον· ἀλλ' ὅμως δεινὴν αὐτοῦ ἐπιφέρει πληγὴν ὁ γνωστὸς ἐκεῖνος ὅλος καθ' ὃν ἤτησε χειμῶνος ὥρα τροφὴν ἀπὸ μύρμηκος, ὅψ' οὐ ἐξεδιώχθη μὲ τὴν φράσιν, ἀντὶ τοῦ θέρος ἤδεις τώρα χόρευε.» Τὸν μῦθον οὗτον ἔλαβε καὶ ὁ Γάλλος Lafontaine καὶ οἱ ἀπὸ αὐτοῦ ἡμῖν μυθογράφοι παριστῶντες διὰ τούτου τὴν τέττιγα ὡς σύμβολον τῆς ὀκνηρίας, τῆς ἀρτίας, τῆς ἀπρονοήσεως. Τὸν δυστυχὴ! Ἄλλ' ὁ ὅλος οὗτος ἐπιστημονικῶς εἶναι λανθασμένος καὶ πρέπει ἅπαξ διὰ παντός ν' ἀποδοῶμεν δικαιοσύνην εἰς τὸν φίλον τῶν γεωργῶν. Ὁ τέττιξ, ὅταν ἔλθῃ ἡ ὥρα τοῦ χειμῶνος, τουτέστιν ὁ Νοέμβριος, δὲν ὑπάρχει· αὐτὸς ἤδη ἀπὸ τοῦ Σεπτεμβρίου ἐξεμέτρησε τὸ ζῆν, ὥστε ὡς τεθνεὺς εἶχεν ἀνάγκην νὰ ζητήσῃ τροφὰς ἀπὸ τοῦ μύρμηκος· ἀλλὰ καὶ ἂν ὑποθέσωμεν ὅτι ὁ τέττιξ ζῇ τὸν χειμῶνα οὐδέποτε θὰ προσφύγῃ εἰς τὸν μύρμηκα ἵνα ζητήσῃ τροφὰς, καθότι ὁ μὲν μύρμηξ ὡς σαρκοφάγος τρέφεται μὲ μυῖας καὶ σκώληκας, ὁ δὲ τέττιξ ροφᾷ τὸν χυμὸν τῶν δένδρων.

Παραίνοντες τὴν μακρὰν καταστάσαν αὐτὴν μονογραφίαν προστιθέμεθα ὅτι ὑπάρχουσι παρὰ τοῖς ἀρχαίοις καὶ παροιμίαι ἐκ τοῦ τέττιγος εἰλημμένοι. Παραθέτομεν ἐνταῦθα δύο, αἵτινες κυρίως εἶναι στίχοι τοῦ Ἀρχιλόχου καὶ Σιμωνίδου περιπεσόντες εἰς παροιμιώδη ἔννοιαν. Ὁ τοῦ Ἀρχιλόχου εἶναι οὗτος:

τέττιγα τοῦ πτεροῦ συνείληφας,

λεγόμενος ἐπὶ ὕβριστῶν οἵτινες γίνονται ἐπιθετικώτεροι πειραζόμενοι, καθὼς ὁ τέττιξ ἄδει σποδρότερον ὅταν συλληφθῇ ἀπὸ τῶν πτερῶν. Ὁ δὲ τοῦ Σιμωνίδου στίχος εἶναι οὗτος:

τὸν οὐκ ἐθέλοντα φέρειν τέττιγος ἄεθλον,

καὶ ἐλέγετο κατ' ἀρχὰς μὲν ἐπὶ τῶν μὴ θελόντων νὰ ἄσῳσιν, εἴτα δὲ καὶ ἐπὶ τῶν μὴ ὀμιλούντων ἐν γένει διὰ τὸ φοβεῖσθαι.¹

ΜΙΧΑΗΛ Π. ΛΑΜΠΡΟΣ.

μεμβράνης κεκαλυμμένοι· ὑπάρχει δὲ ῥῆγμα δι' οὗ εἰσέρχεται ἄηρ εἰς τὰς κοιλότητας ταύτας. Αἱ μεμβράναι θέτονται εἰς κίνησιν δι' ἰδίῳν ἰσχυρῶν μυῶν.

Μόνον ὁ τέττιξ ὁ ἄρρην ἄδει, ὡς ἐκ τούτου δὲ ὁ Ἀνακρέων μακαρίζει τοὺς τέττιγας διότι αἱ σύζυγοί των εἶνε βωβαί.

*X.

ΒΟΥΡΚΟΛΑΚΕΣ ΕΝ ΝΑΞΩ.

Ἡ ἐβλογία, ὁρμήσασα ἐξ Αἰγύπτου τὸ 1823 ὡς καταιγίς, ἀπέκτεινεν ἀπανθρώπως ἐν Ναξῳ καὶ νέους καὶ γέροντας, καὶ ἐκ τῶν διαφυγόντων τοὺς ὄνυχας αὐτῆς πολλοὺς κατέλιπεν ἀναπήρους καὶ δυσειδεῖς, μηδὲ τὸ κάλλος σεβασθεῖσα. Ἐπειδὴ δὲ τὰ τῶν ἀνθρώπων κρᾶμα εἰσὶν εὐτυχίων καὶ συμφορῶν, λυπηρῶν καὶ γελοίων, εἰς τὴν ἐπιδημίαν αὐτὴν ἐπηκολούθησεν ἀστείωτατον ἐπεισόδιον, τὸ ἐξῆς·

Μεταξὺ τῶν Ναξίων, μικρὸν γευσασμένων τότε παιδείας, ἐπεκράτουν οὐκ ὀλίγοι δεισιδαιμονία, καὶ πρώτη πασῶν ἡ τῶν βουρκολάκων· διὸ καὶ ἀδιάσειστος ἦτο παρὰ πᾶσιν ἡ δόξα ὅτι οἱ ἀποθνήσκοντες ἐβουρκολάκιαζαν, καὶ ὅτι ἐπιφαινόμενοι ὀλοσώματοι οὐχὶ καθ' ὕπνους, ἀλλὰ εἰς ἀγρυπνοῦντας συγγενεῖς καὶ φίλους, ἔλεγον καὶ ἔπραττον τὰ ἀρσέκοντα. Ἐπειδὴ δὲ πολλοὺς εἶχεν ἀποστείλει ἡ νύσος εἰς τὰ βασιλεία τοῦ Πλούτωνος, διεδόθη καὶ ἐπιστεύθη ἡ εἰδήσις, ὅτι στασιάσαντες ἄθροοι ἐν τῷ Ἄδῃ οἱ νάξιοι νεκροὶ, ἐβιάσαντο τὸν Χάρωνα νὰ ἐπαναφέρῃ αὐτοὺς εἰς τὰ ἄνω. Καὶ καθ' ἐσπέραν, μόλις δύοντος τοῦ ἡλίου, δρομαῖοι ἐπανήρχοντο πάντες εἰς τὰ ἴδια, καὶ συζυγοῦντες περίφοβοι διὰ διπλῶν καὶ τριπλῶν μοχλῶν θύρας τε καὶ παράθυρα, ἐμπεδοῦντες δὲ καὶ διὰ σωρείας στρωμάτων, προσκεφαλαίων καὶ ἄλλων σκευῶν, κατεκλίνοντο στένοντες καὶ τρέμοντες ὡς ὁ Κάιν. Οἱ βουρκόλακες ὅμως, λεπτυνθέντες ὑπὸ τοῦ θανάτου, εἰσέδυσον καὶ διὰ τῶν κεκλεισμένων θυρῶν εἰς τὰ ἄδυτα, καὶ ἐφόβιζον, ἐνίοτε δὲ καὶ ἐκακοποιῶν τοὺς ζῶντας. Ὅτε δὲ ἀνέτελλεν ἡ ἡμέρα καὶ ἠνοίγοντο αἱ οἰκίαι, ἐξερχόμενοι ἄνδρες τε καὶ γυναῖκες διηγοῦντο τρεμούση τῇ φωνῇ τὰ παράτολμα ἔργα καὶ λόγια τῶν βουρκολάκων. Καὶ τοῦτον μὲν ἠπέλιπτε νὰ ξυλοκοπήσῃ ὑψηλόσωμός τις καὶ σκελετώδης ἐὰν ἠρνεῖτο αὐτῷ τροφὴν καὶ πόσιν, αὐτῆς δὲ τὴν ξανθὴν καὶ μακρὰν κόμην ἠγωνίζετο ν' ἀνασπᾷσῃ φθονερὰ γείτων ἀγριαίνουσα ὡς μέγαιρα τοὺς ὀφθαλμούς, καὶ ἐκείνης τοὺς περιλεύκους καὶ κυδωνιώντας κόλπους ἐτόλμησε νὰ ψάσῃ ἱεροσύλως αὐθαδὲς ἀλλ' ὥραϊον μειράκιον. Μυλωθρὸς δὲ τις κατοικῶν πλησίον ἐμοῦ εἶχε δύο θυγατέρας, ὡραίαις ἢ οὐ δὲν ἐνθυμοῦμαι, αἱ τινες φρίττουσαι διηγοῦντο καθ' ἐκάστην πρωΐαν, πῶς βουρκόλακες δύο εἰσερχόμενοι μετὰ πατάγου καὶ ἀναποδογυρίζον-

Καταχρηστικῶς λέγεται τὸ ἄσμα τοῦ τέττιγος, διότι ὁ μηχανισμὸς τῆς φωνῆς του δὲν εἶνε ἐντὸς τοῦ λάρυγγος· ἐκατέρωθεν τῆς κοιλίας τοῦ τέττιγος ὑπάρχουσι κοιλότητες διὰ τυμπανοειδούς.